

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Paluzie, a l'ANC

Elisenda Paluzie respon que no s'havia presentat per ocupar la presidència de l'ANC i demana que es treballi per trobar el consens.

10
anys

Protesta

Els sindicats calculen una participació del 70%, que Educació rebaixa al 41,5%. Maragall remarca que mantindrà la seva reforma.

20
anys

Tensió a Kosova

Els observadors internacionals se'n van de Kosova en previsió d'un atac. Retirada d'ambaixadors de Belgrad pel boicot serbi al pla de pau.

Full de ruta

David Marín

L'imperi de la llei era això

Les mentides, la deformació de la realitat fins a tornar-la irreconeixible, descriure en un judici, com a prova irrefutable de l'acusació, que en tal lloc hi havia gent amb cara de molta ràbia i que s'havien format tumults de possibles efectes devastadors que finalment no es van produir però que deu n'hi do la pinta de mala llet que feien, són elements que jo em pensava que quedaven en el món de la imaginació, la novel·lística de gènere i les sèries de Netflix. Ahir el meu Whatsapp no va parar de sonar amb uns amics indignats que havien estat el 20 de setembre de 2017 davant de la conselleria d'Exteriors de la Generalitat, i es feien creus del relat que estaven escoltant dels agents de la Guàrdia Civil citats a declarar. Convertir una protesta ciutadana, massiva, és cert, però càpfica i on ningú va prendre mal llevat d'un parell de cotxes que la Guàrdia Civil va abandonar sense vigilància i que van servir de plataforma per tenir millors vistes, en una mena d'apocalipsi zombi on la gent agitava agressivament banderes d'Òmnium i de CCOO i que no es van abraonar violentament sobre la beneïmerita autoritat per alguna casualitat del destí, és realment sorprenent. I més quan se suposa que això és la versió de l'autoritat, de les persones a qui se'ls dona una arma i se'ls encomana la gestió de la violència legítima de l'estat de dret.

Tants anys parlant de l'estat de dret i l'imperi de la llei, i al final aquest es manifesta en la forma d'un agent de la Guàrdia Civil explicant els fets, en uns fiscals que en lloc d'observar els fets amb neutralitat intenten posar amb calçador una violència que no va existir, i un jutge que ni tan sols permet veure els vídeos que contradirien els relats esfereïdors que s'intenten donar per bons, tot plegat cap a una sentència exemplar que, en realitat, ja va fixar amb antelació el cap de l'Estat en una al·locució d'emergència el 3 d'octubre de 2017. Des de l'Estat estan convençuts que l'I-O és fruit de no haver castigat amb prou contundència el 9-N, i per això hi valen totes les mentides i totes les manipulacions i tot el retorçament del dret que s'hagi de fer per tal d'arribar a un càstig que desactivi l'independentisme per molts anys.

Hi ha imperis que tenen els peus enfangats en la mentida i la por. Són, malauradament, els més febles i els que fan més mal quan cauen.

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

Bell, encara que ens perjudiqui

Demà és el Dia Mundial de la Poesia. ¿Servirà de res, més enllà de congregar, en actes diversos, els convençuts de sempre? Potser hi ha algú que, gràcies al poema commemoratiu de Rosa Fabregat, s'enganxa al gènere de les paraules essencials. Sigui com vulgui, jo us voldria fer una recomanació. Cada mes es publiquen bons llibres de poesia, en català i traduïts d'altres llengües. L'últim que he llegit, però, m'ha deixat el cor ressonant d'un impacte memorable. Em refereixo a *Hybrida*, de Mònica Miró Vinaixa (Godall Edicions). Un títol delicadíssim i d'una bellesa que qualsevol lector ha de poder compartir.

LA POETA COMBINA, en les seves poesies tan breus (haikus i tankes, simples o encadenats), lleugeresa i densitat. Lleugeresa retòrica, per entendre'ns, i densitat del que abans se'n solia dir *el missatge*. En el pròleg, magnífic, Abraham Mohino Balet ho expressa d'una altra manera: transparència i profunditat. Volem dir el mateix, al capdavant: tots dos fem referència a la consecució d'una veu poètica d'una admirable puresa, esmolada i recordable com la de

tants autors clàssics que la Mònica llegeix directament en grec o llatí. Poca broma, amb això del llatí! la darrera secció del llibre, "Cendres", d'autèntica barretada, aplega, en les quaranta tankes que la componen, català llatí: els tres primers versos, en la llengua de March; els dos finals, en la de Virgili. Perquè ningú no es perdi el sentit ni el fulgor d'aquests dos últims, l'autora ens els dona, tot seguit, traduïts al català. ¿Qui, si no Mònica Miró Vinaixa, pot firmar un exercici tan virtuós com aquest? ¿I qui, si no ella, el pot deixar tan lluny de tot gest d'exhibicionisme per fer-nos-el del tot necessari, perquè són, tots ells, poemes

d'una alada gravetat? Un exemple: "Un lli-ri mostra / que la bellesa crema: / verí de flama. / *Pulchrum, quod visum placet, / tametsi nobis nocet.* // És bell el que, un cop vist, agrada, / encara que ens perjudiqui".

'HYBRIDA' DESCRIU el moviment del naixement a la mort. Dividit en cinc seccions: "Signes", "Tintes", "Fites", "Lapses" i "Cendres", el llibre comença amb referències al llenguatge, als colors, a allò més primari i immediat de l'experiència humana, i acaba amb la cendra, inequívoca, "que ho iguala tot". Sí, la cendra fa germans aquell nen que es gronxava amb "alegria infinita" i aquella altra persona, que no sabem qui és, que ha quedat —anònima i tot— magistralment immortalitzada en el sereníssim sepulcre d'aquesta tanka: "La faç tenia / del color de la terra / i els ulls blau indi. / Dos-cents sis ossos nivis / és tot el que ara en resta." La mort del pare de la poeta, la seva presència, es diu en versos molt fonsos. Versos que entenem íntimament, i que per això ens commouen tant. Sempre d'una precisa bellesa: "Quan cau la tarda, / es desfà en or i coure / l'aigua glaçada."

“Demà és el Dia Mundial de la Poesia i us vull recomanar 'Hybrida' de Mònica Miró

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

A Madrid, alguns hi havien de ser però no van venir

Les esquerres tradicionals no donen suport a l'independentisme per motius electorals, no ideològics. La ideologia no guia les tries electorals dels votants. Hem vist que, en eleccions successives, els votants d'un mateix districte barceloní passaven de votar En Comú Podem a votar Ciutadans, dues formacions que es troben a extrems oposats de les opcions polítiques del país. Hi ha qui vota tenint en compte millores socials que considera necessàries, però altres només es refien d'uns eslògans fets amb més o menys gràcia o fins i tot es guien per l'aparent simpatia o l'aspecte físic dels candidats. Ben frívol, tot plegat. Vivim en un país amb molt poca cultura política i no s'ha fet res per solucionar aquest de-

ficit, no s'ha portat a terme cap debat generalitzat sobre els principals problemes que té Espanya, s'han amagat els conflictes sota un triomfalisme que no té cap base real i s'ha actuat de manera irresponsable atiant l'odi contra l'independentisme, amb mentides, manipulant la premsa i amagant la realitat de Catalunya a tot el territori espanyol. En aquests moments els partits d'esquerres no s'atreixeixen a defensar el dret a decidir per por, perquè pensen que fent-ho perdrien vots i és ben possible que passés això. Però no s'adonen que el que està passant ara és que la seva actitud els condemna a la més absoluta irrellevància; no hi són quan haurien de mostrar una posició clara i conseqüent davant el principal problema que té Espanya i deixen que l'alternativa a l'independentisme sigui l'extrema dreta. A la manifestació de Madrid es

van veure dues coses. Una, que els únics que es mostraven contraris a l'autodeterminació cantaven el *Cara al sol*. No hi ha res més, ni alternatives raonades i serioses, ni discussió, ni debat. Confrontació estèril per una banda i absentisme vergonyant per una altra. També va quedar clar que, encara que incipient, està apareixent una nova esquerra a Espanya, una nova esquerra que, quan creixi, haurà de portar a terme els canvis que no es van fer amb la transició.

TERESA CALVERAS BARNIOL
Barcelona

Vida insociable

A poc a poc anem cap a una vida molt poc sociable. Vull dir que a causa de les comunicacions que gaudim d'una manera tan personal i directa, passem més hores davant dels ordinadors, mòbils, etc. que no pas cami-

nem pels carrers i valorem tot allò que ens envolta. Fins i tot, si veiem una situació o imatge curiosa, lluny d'apreciar-la, en fem una fotografia i tot seguit ja l'enviem al més proper que ens imaginem que estarà pendent davant de la pantalla de qualsevol aparell. Sí que valoro molt els avantatges que ens dona viure pendents de les xarxes socials i altres comunicacions, però ja començo a enyorar una abraçada, una mirada, unes paraules humanes que cap artefacte actual em pot donar. Si seguim així, arribarà un moment que trobarem estrany veure pel carrer una persona observant allò que veu! Serà tan inaudit que segurament li farem una foto i tot seguit la reenviarem al més proper... Realment és una manera de compartir la vida ben estrabòtica!

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)